

APAREGUDA

Nostra senyora de les caixeres

Versió original: gener del 2010

Versió revisada: juny del 2019

Aquesta obra es va estrenar al Teatre Municipal de Banyoles
el 4 de febrer del 2011.

FITXA ARTÍSTICA

Autor i direcció: Ferran Joanmiquel Pla

Intèrprets: Anna Planadevall, Gemma Olivas, Adria Vinyas, Joana Viñas,
Laura Pujolàs i Irene Vila

Disseny tècnic i il·luminació: Jose Montilla

Escenografia: Adrià Miserachs i Gal·la Miserachs

Producció: Companyia Kafkiana

Personatges:

RITA, una màrtir de la postmodernitat, uns 22 anys

MERI, un àngel de la guarda, uns 22 anys

ENCARREGAT, un devot de l'ascens social, uns 35 anys

LA XACRES, una beata de la nova era, uns 35 anys

VÍCTOR, un apòstol de carrer, uns 25 anys

PERIODISTA, una deixeble del prime time, uns 35 anys

HERMANA CAROLINA, una delegada de Roma, uns 35 anys

NOIA DE LA CADIRA DE RODES, una escèptica redimida, uns 20 anys

MAREDEDÉU, no té edat, però aparenta uns 22 anys

CLIENT, un venerable assidu de missa, uns 70 anys

CLIENTA, una ecopija recalitrant, uns 35 anys

Aquesta obra està pensada per a ser representada amb 2 actors i 4 actrius. Els personatges MERI i MAREDEDÉU han d'estar interpretats per la mateixa actriu; CLIENT i VÍCTOR pel mateix actor; LA XACRES i la HERMANA CAROLINA per la mateixa actriu; així mateix, CLIENTA, NOIA DE LA CADIRA DE RODES i PERIODISTA per la mateixa actriu.

Un supermercat dins la superfície d'un gran centre comercial.
Un món kitsch, fet de plàstics multicolor, esquitxat de llumetes intermitents i falques publicitàries enllaunades. Un lloc de culte. Un temple del segle XXI.

I. Ritual

(Vestidor del supermercat. La MERI es posa la roba de caixera al seu armariet. Entra la RITA carregada de bosses.)

MERI *(mentre es canvia)*: Val més que t'afanyis, Rita.

(Pausa. La RITA no es mou.)

MERI: Què fas, tia? Va, mou-te.

RITA: Ho he fet, Meri, tia. Ho he fet.

MERI: Què és el que has fet?

RITA: L'he enterrat.

MERI: L'has enterrat?

RITA: Sí, tia.

MERI: M'ho dius en serio?

RITA: Meri, tia, no em veus diferent?

(La MERI la mira. Pausa.)

MERI: Canvia't, Rita, sis plau. O ens caurà una altra bronca, va.

RITA: Tu què haguessis fet en el meu lloc?

MERI: Ja n'hem parlat d'això, Rita. És cosa teva.

RITA: No, digues, què haguessis fet?

MERI: No ho sé, Rita, és que a mi em sembla molt fort, tot plegat...

RITA: Però tu m'entens, oi? Oi que m'entens?

(Pausa.)

MERI: Tia, valia molta pasta...

RITA: Però si només era un collaret...

MERI: Collons, Rita, de cinc mil euros!

RITA: Ja, però no podia més, Meri. Ho havia de fer.

MERI: Doncs ja està. Si tu n'estàs convençuda, ja està. No cal que en parlem més.

RITA: Però no em veus diferent, ara? No em notes canviada? Jo em sento com nova, de veritat. Fins i tot m'he comprat roba, tia.

MERI: Roba?

(La RITA treu un top molt kitsch d'una de les bosses i li ensenya a la MERI.)

RITA Mira quin top, tia. Amb això ho petaré.

MERI: Això és roba per a nenes de quinze anys, Rita.

RITA: Per què ets tan cabrona amb mi, tia?

MERI: Va, canvia't, Rita, que farem tard.

RITA: No em diguis que no ho notes, tu.

MERI: El què?

RITA: Que estic diferent.

MERI: Jo et veig com sempre, Rita.

RITA: Vés a la merda...

MERI: Va, no t'enfadis, tia...

RITA: És que sembla que no em vulguis entendre, hòstia.

MERI: Que sí, tia, el que passa és que...

RITA: Per mi és súper important, això, Meri.

MERI: Ja ho sé que és important, Rita.

RITA: Doncs no ho sembla, tia.

MERI: Mira, jo respecto la teva decisió, vale?

RITA: Però en el fons penses que és una parida.

MERI: No és veritat. No ho penso, això.

RITA: Sí que ho penses.

MERI: El que passa és que jo ho hagués fet diferent, i ja està. Però està molt bé que hakis pres la teva pròpia decisió, Rita. De veritat.

RITA: No penses que és una parida, doncs?

MERI: No.

RITA: Segur?

MERI: Segur.

RITA: M'ho dius de veritat?

MERI: Que sí...

RITA: No et veig gaire convençuda, tia...

MERI: Doncs, mira, sí, penso que és una parida, això que has fet! Una grandíssima parida!

RITA: Ho veus? Ets una puta!

MERI: Però és igual el que jo pensi, Rita. No té cap importància el que jo pensi. Tu has de fer el que tu creguis, i punt.

RITA: Doncs si n'estàs tan segura, que l'he cagada, per què m'ho has deixat fer, eh?

MERI: Que jo t'ho he deixat fer...?

RITA: Tu ets la meva millor amiga, hauries d'haver evitat que la cagués.

MERI: I què volies que fes, jo? Que et posés unes manilles?

RITA: No m'has sabut aconsellar.

MERI: Però quin morro que tens, Rita... T'ho he dit mil vegades, que era una tonteria, això d'enterrar el collaret.

RITA: Però per a mi no!

MERI: Per això mateix, Rita, ets tu que n'has d'estar convençuda! Tu i ningú més que tu!

RITA: No et penso explicar mai més res, tia. Amb tu no s'hi pot confiar.

MERI: Va, Rita, no fotis...

RITA: Em fas sentir com una imbècil.

MERI: Va, Rita...

RITA: Vés i que et follin.

(La RITA comença a canviar-se. Pausa.)

MERI: I on l'has enterrat, si es pot saber?

RITA: Ah, ara sí que ho vols saber, no?

MERI: Només vull...

RITA: Doncs, mira, no t'ho puc dir.

MERI: No em pots dir on has enterrat el puto collaret?

RITA: No. Representa que no ho pot saber ningú.

MERI: I per què no?

RITA: Perquè és un secret. Si t'ho dic, no fa efecte. Només ho puc saber jo. He fet tot el que calia: he partit el collaret en dues meitats...

MERI: Que què?

RITA: L'havia de partir. És part del ritual.

MERI: Mare meva...

RITA: He fet cinc respiracions mirant cap al nord i després m'he netejat les mans amb aigua destil·lada.

MERI: *Aigua destil·lada...?*

RITA: Sí, l'aigua de l'aixeta es veu que no serveix.

MERI: La Xacres estarà contenta.

RITA: No li diguis així...

MERI: Has marcat el lloc, almenys? Per si de cas.

RITA: Què dius, tia? No hi penso tornar mai més, allà. Aquell collaret ja és història.

MERI: Doncs és una llàstima que hagi acabat així...

RITA: No em podia treure aquell capullo del cap, Meri. Què volies que fes?

MERI: No ho sé, Rita. Però potser hi havia una manera millor de solucionar aquest tema, no trobes?

(Entra l'ENCARREGAT.)

ENCARREGAT: Sabeu quina hora és, noies?

MERI: Encara falten dos minuts.

ENCARREGAT: Exactament. Dos minuts. Però en teniu prou, eh? En teniu prou amb dos minuts per travessar congelats, lactis, xarcuteria i arribar a caixes a punt per començar el vostre torn?

RITA: No...

ENCARREGAT: Què dius, Rita? No t'he sentit bé.

RITA: No.

ENCARREGAT: No. És clar que no. Quantes vegades us he de dir que el vostre torn comença a *en punt*, noies? *A en punt*. Que aquest supermercat és un engranatge

perfecte en el que no pot fallar cap peça. És increïble... Tothom ho ha entès, això. Tothom menys vosaltres dues.

MERI: Però aquests minuts no compten en la nostra nòmina, oi que no?

(Pausa.)

ENCARREGAT: Saps quin és el teu problema, Meri...? Que no tens aspiracions. Et vols passar la vida passant codis de barres, tu? És això el que vols?

MERI: No, no és això el que vull.

ENCARREGAT: Ja m'ho pensava.

RITA *(empenyent-la)*: Va, Meri, anem, que farem tard...

MERI: Sí, val més que marxem...

(La RITA i la MERI surten. Off d'una falca publicitària. Les falques sempre tindran una música sofisticada de fons, tipus lounge, i una veu femenina suggeridora: "Al nostre supermercat, cada dia és una oferta. El pernil d'aglà, trenta-cinc euros el quilo. El pack familiar de paper higiènic, un euro amb setanta. El bric de llet semidesnatada, vuitanta cèntims la unitat. Vingui i estalviï amb nosaltres.")

II. Inhalador

(A caixes. El CLIENT i la CLIENTA, cadascun amb el seu carro de la compra, van deixant els productes damunt dels mostradors. La RITA i la MERI passen els productes pel lector de codis de barra. Se sent el pip-pip constant de fons.)

MERI: Les golden, Rita?

RITA: Dos-dos-set-vuit-tres-sis.

MERI: Les havia de pesar a la balança, les golden.

CLIENTA: No l'he trobat, el botó de les golden.

RITA: Targeta client?

CLIENT *(buscant-la)*: Sí, em sembla que la porto a la cartera...

MERI: Rita, i les pastanagues?

RITA: Zero-u-zero-quatre... No: zero-u-zero-tres-tres-nou.

MERI: Tampoc l'ha vist, el botó de les pastanagues?

CLIENTA: No les he pesat, les pastanagues?

CLIENT: Vaja, ara no sé on l'he fotuda, la targeta. Ja em sap greu, maca...

CLIENTA: Em pensava que les havia pesat.

RITA: No la troba, la targeta?

CLIENT: No sé pas on tinc el cap...

MERI: A part, si compra més d'una peça de qualsevol fruita o verdura, ha d'agafar una bossa.

CLIENTA: No vull agafar una bossa per només dues pastanagues.

CLIENT: A veure si me l'he deixat al cotxe, la targeta...

RITA: Afanyi's, sis plau. És que s'està fent molta cua...

CLIENTA: No és ecològic fer servir tantes bosses.

MERI: Després les pot reciclar totes, si vol.

CLIENT: Ostres, ara no sé si me l'he deixat damunt la taula del menjador...

CLIENTA: Tan de plàstic no és sostenible.

RITA: Se m'està ficant el puto pip-pip al cap...

CLIENT: Què dius, maca?

RITA: Res, perdoni, res...

MERI: Escolti, tinc molta feina.

CLIENTA: Sempre ets així de borde amb les clientes?

RITA: Uf, m'estic marejant... em costa respirar...

CLIENT: Mira, ja està, l'he trobada: la portava a la butxaca dels pantalons!

RITA: Meri... Meri...

CLIENTA: A tu tant se te'n fot el planeta, no?

RITA: Meri...

MERI: Què, Rita?!

CLIENT: Ho sento, maca, és que soc molt despistat...

CLIENTA: Que tallin els arbres, que s'extingeixin les morses. T'importa un rave a tu, no?

RITA (*respirant amb dificultat*): Meri... no em trobo bé, Meri...

CLIENT: Ho perdo tot. Les claus de casa potser les he perdut quinze vegades.

CLIENTA: A tu ja et va bé, no, que el planeta se'n vagi a la merda?

MERI: Rita, què tens?

CLIENT: Una vegada, em vaig deixar el mòbil a la nevera i me'l vaig trobar fet un cubito.

MERI: T'està venint un atac, Rita?

CLIENTA: No la suportó, la gent com tu.

RITA: M'ofego, Meri, m'ofego...

CLIENT: Ei, a aquesta noia li està passant alguna cosa...

MERI: Tens el Ventolin aquí, Rita?

CLIENTA: Només em faltava això, ara...

RITA: Sí...

MERI: Busca'l, va, afanya't.

(La RITA busca l'inhalador al calaix.)

CLIENT: Vols que t'ajudi, maca?

MERI: El trobes o no, Rita?

(La RITA troba l'inhalador i se'l posa a la boca.)

CLIENT: Ai, pobreta... Em fa patir una mica aquesta noia...

MERI: Et trobes millor, Rita?

RITA: Sí, sí... em trobo més bé... Però vaig un moment al magatzem, vale? *(Al CLIENT.)* Perdoni, ja em sap greu. Ara... ara torno...

MERI: Vols que t'acompanyi?

RITA: No, no, tranquil·la. Vinc de seguida...

(La RITA surt del mostrador.)

CLIENT *(a la MERI)*: Li passa sovint, això?

MERI: És que té atacs d'asma. Sempre ha d'anar amb el Ventolin a sobre. Un moment, ara l'hi cobraré.

CLIENTA: I a mi, em cobres o què?

MERI: Fa estona que ho intento...

CLIENTA: Tinc pressa.

CLIENT *(a la MERI)*: Fes, tranquil·la. Ja m'espero, maca.

(La MERI va passant els productes de la CLIENTA.)

CLIENTA: Però demana a algú que vingui a ajudar-te, dona! No veus que hi ha molta cua?

MERI: Bruixa de merda...

CLIENTA: Què m'has dit?

MERI: Vols fer el puto favor de tancar la boca? Estic fins al cony de sentir-te!

CLIENTA: Però tu què t'has cregut...?

MERI: Calla d'una puta vegada, no et vull sentir més! Tota l'estona donant pel sac. Que si les bosses, que si les morses, que si el planeta... I a mi què m'importa, el puto planeta? Jo l'única cosa que vull és treballar tranquil·la. Ho entens, pija de merda? *Tranquil·la*. I a sobre, té els pebrots de presentar-se aquí sense haver pesat ni les golden ni les pastanagues. Això sí: *tinc pressa*. Doncs saps què et dic, guapa? Que ara t'esperes. I sinó, per mi ja pots fotre el camp!

(La MERI va cap al mostrador de la RITA.)

CLIENTA: T'asseguro que et caurà el pèl, ninyata!

MERI *(al CLIENT, mentre comença a passar els seus productes)*: Vol que li cobri, senyor?

CLIENT: Per mi no cal que... Vull dir que em puc esperar...

(La RITA torna, està com en un núvol. Camina lentament.)

CLIENTA: Fes venir l'encarregat ara mateix. Vull fer una reclamació.

MERI: Ves i que et bombin, bruixa!

CLIENTA: Caixera de merda!

RITA: Meri...

(Pausa.)

MERI: Rita, estàs bé? Què passa?

CLIENT: Aquesta noia està molt pàl·lida, eh?

RITA: No m'ho puc creure, Meri...

MERI: No et trobes bé? Vols que truquem una ambulància?

RITA: No, no... No cal, només és que...

MERI: Què?

RITA: Estic flotant, Meri, estic flotant...

CLIENT: Voleu dir que era Ventolin allò que s'ha pres?

RITA: Ha estat tan bonic, Meri... No t'ho creuràs...

MERI: El què, Rita? Què passa?

RITA: Era allà, al magatzem, i de cop...

MERI: Què, Rita, va, digues, que hi ha molta cua...

RITA: La noia més guapa que he vist mai. Era preciosa, t'ho juro...

MERI: Però es pot saber de què parles, Rita?

RITA: M'agradaria ser com ella, Meri. Era...

MERI: Em sembla que estàs una mica trasbalsada, Rita.

RITA: Ha sortit de darrere les caixes de detergent. Així, de sobte. Era com la model d'un anunci de Chanel. Tenia una llum, Meri... No t'ho pots ni imaginar. Anava vestida amb una túnica força retro però molt xula. Quan l'he vist he pensat que estava somiant, saps? Però no, era allà. Era real...

MERI: No t'entenc, Rita. No... no t'entenc, de veritat...

RITA: Se m'ha acostat, m'ha posat una mà sobre l'espatlla i m'ha dit amb una veu molt dolça: *Llença el Ventolin, Rita. No l'hauràs de fer servir mai més. Estàs curada.*

CLIENT: Mare meva...

RITA: I, llavors, m'he sentit com si m'hagués aprimat trenta quilos de cop, saps? Lleugera com una ploma. Estic en un núvol, Meri, estic flotant...

CLIENTA: Aquesta tia està ben sonada.

RITA: Encara em fan pampallugues els ulls...

CLIENT: No m'ho puc creure... Mare meva, no m'ho puc creure...

MERI: Un moment, sis plau. Calmem-nos tots plegats, d'acord? Una mica de calma... una mica de calma i ara mateix tornem a la feina...

CLIENT: Però que no ho veieu? És un miracle! Aquesta noia... aquesta noia ha vist a la Verge!

(Cant gregorià.)

III. Miracle

(Magatzem del supermercat. LA XACRES camina per l'espai fent oscil·lar un pèndol. La MERI frega una copa de vidre amb el dit, de manera que produeix un so vibratori. La RITA està a l'expectativa. De cop, la MERI s'atura.)

MERI: Per a què collons serveix fer això?

LA XACRES *(mirant el pèndol)*: Pst. No paris, continua.

MERI: És que no ho entenc...

(La MERI continua fent el so amb la copa, de mala gana.)

LA XACRES: Ho tinc. Ho noto. És aquí... *(A la MERI.)* Para, para, és aquí.

RITA: Què notes?

LA XACRES: El pèndol. S'ha parat aquí, és un senyal. Va ser aquí, oi?

RITA: Sí, va sortir de darrere les caixes de detergent i després va venir cap a mi.

MERI *(a la RITA, baixet)*: No sé perquè l'has hagut de fer venir, a la Xacres.

LA XACRES: Sí, ho noto. Aquí hi ha hagut una presència molt forta, molt intensa. Tanqueu els ulls, noies. Tanqueu-los. *(La MERI no ho fa.)* Tu també: tanca'ls.

(Tanquen els ulls. La MERI també ho fa, però de mala gana.)

LA XACRES: Ho noteu...? Noteu l'energia?

RITA: No...

LA XACRES: Concentra't. Has de concentrar-te i obrir el teu xacra.

(Pausa.)

RITA: Ara ho noto... ara noto alguna cosa...

LA XACRES: Què? Què notes?

RITA: No ho sé... com unes...

LA XACRES: Què?

RITA: Com unes...

LA XACRES: Com unes vibracions, oi?

RITA: Sí, això mateix, com unes vibracions...

LA XACRES: I si tanques els ulls més fort, no veus uns colors?

(La RITA ho fa.)

LA XACRES: Més. Tanca'ls encara més fort...

(LA RITA estafà la cara de manera patètica.)

RITA: Sí... sí que els veig...

LA XACRES: Molt bé, Rita. És això, és exactament això.

MERI *(obrint els ulls)*: Doncs jo no noto una merda, la veritat.

LA XACRES: Tu deus tenir el xacra embussat, estimada. *(Va cap a la RITA.)* Rita, Rita, Rita... Sabia que eres algú especial. Sempre ho he sabut. Tu tens un do, Rita. Estàs tocada pels àngels. Guarda-ho sempre, això, m'ho promets? Guarda sempre aquest regal preciós que portes dins del teu cor. Perquè això, Rita, això no té preu. Això no es pot comprar ni amb tot l'or del món.

MERI: Ja estem? Avui no podem tornar a fer tard, Rita.

LA XACRES: Veig que la teva amiga no està prou receptiva.

MERI: Això són collonades. Ens poden fotre un puro per allò d'ahir, Rita.

LA XACRES: Tu l'has vist, oi, Rita? L'has vist.

RITA: T'ho prometo.

MERI: Rita, ens poden fotre al carrer. Que no ho veus?

LA XACRES: Aleshores, no has de tenir por de res, creu-me.

MERI: I llavors de què viuríem, eh? De menjar energia astral?

LA XACRES: Tu estàs protegida, ara. No cal que pateixis per res.

MERI: Estem penjant d'un fil, Rita, estem penjant d'un puto fil...

RITA: No és cap collonada el que vaig veure ahir, Meri. M'has de creure.

MERI: Potser sí, Rita, però...

LA XACRES: Hauràs de ser molt valenta a partir d'ara, Rita.

RITA: Valenta...? Per què ho dius?

MERI: Has vist les altres com et miraven, al vestidor?

LA XACRES: A partir d'ara poden passar-te coses que estiguin fora del teu control.

RITA: Coses? Quina mena de coses?

MERI: I si no l'has vist de veritat, Rita? I si només t'ho has imaginat?

LA XACRES: Tu no pateixis. La vida només ens posa davant les proves que som capaços de superar.

(Entra l'ENCARREGAT.)

ENCARREGAT: Em podeu explicar què coi hi esteu fotent, aquí?

MERI: Merda, el que ens faltava...

RITA: Res, hem vingut a buscar una mopa.

ENCARREGAT: Una mopa? I des de quan us dediqueu a fer neteja, vosaltres?

RITA: Ara anàvem cap a caixes.

ENCARREGAT: Ja hi hauríeu de ser. Com us ho haig de dir, eh? Com carai us ho haig de dir?

(Pausa. L'ENCARREGAT mira a LA XACRES.)

ENCARREGAT: I es pot saber qui és, aquesta persona?

LA XACRES: Soc la terapeuta de la Rita.

ENCARREGAT: *La terapeuta...?*

RITA: Sí, ha vingut perquè... perquè necessito unes flors de Bach.

ENCARREGAT: Però això és un supermercat, Rita, no una consulta. *(A LA XACRES.)*
Perdoni, però vostè no hi pot ser, aquí.

RITA: Ha estat culpa meva. L'he fet venir jo.

ENCARREGAT: Li demano sis plau que se'n vagi.

LA XACRES: Perdona que t'ho digui, però... una neteja aurica t'aniria de perles.

ENCARREGAT: Una què?

LA XACRES: Ets massa rígid. T'has de deixar anar, estimat.

ENCARREGAT: Es pot saber d'on l'heu tret, aquesta tia?

MERI *(a LA XACRES)*: Ella ja se n'anava. Oi que sí, maca?

ENCARREGAT: Noies, us he obert un expedient.

MERI: Merda, ho sabia...

ENCARREGAT: Esteu a punt a punt que us foti al carrer. I a més a més, què és tota aquesta xerrameca, allà fora? M'ha arribat una cosa estranyíssima, Rita. Estranyíssima. Saps què diuen, de tu, les teves companyes?

RITA: M'ho imagino...

ENCARREGAT: Ah, sí? I què és, digues.

RITA: Doncs que...

ENCARREGAT: Diuen que estàs com un llum, Rita. Diuen... diuen que afirmes haver vist a la Verge.

(Pausa. La RITA i LA XACRES es miren. LA XACRES fa un gest d'assentiment amb el cap.)

RITA: És veritat.

ENCARREGAT: Què és el que és veritat, Rita?

RITA: Que l'he vist.

ENCARREGAT: L'has vist.

RITA: Sí.

ENCARREGAT: A la Verge. Has vist a la Verge.

RITA: Sí, aquí, al magatzem.

ENCARREGAT: És a dir... no ho negues.

RITA: Ha passat així, de sobte.

ENCARREGAT: Ho afirmes, doncs.

RITA: Sí.

ENCARREGAT: Aquesta sí que és bona...

RITA: No m'ho invento. De debò, jo...

ENCARREGAT: Jo al·lucino amb vosaltres. De debò, jo al·lucino... A veure, Rita, un moment, un moment. Pensa bé el que m'estàs dient, d'acord? Pensa-ho bé. Tens un expedient obert. Estàs a la corda fluixa. Estàs a punt de caure al buit i no hi ha xarxa, Rita. No hi ha xarxa. A més a més, sospito que deus tenir una vida força banal i mediocre, m'equivoco...? M'equivoco, Rita?

(La RITA no sap què contestar.)

ENCARREGAT: I tot i així, encara tens el valor d'afirmar que has vist a la Verge al magatzem? Saps què vol dir, això, Rita? Saps què vol dir?

RITA: Jo...

LA XACRES: No tens ni idea de amb qui estàs parlant.

ENCARREGAT: Vostè marxi o truco a seguretat.

RITA: Sé que és difícil de creure, però...

ENCARREGAT: No veieu que us estic donant una altra oportunitat, noies? No veieu que en realitat no soc el monstre horrible que us imagineu que soc, allà, cada dia, al vestidor, amb les vostres companyes? No ho veieu, que us estic donant una altra oportunitat, hòstia?!

LA XACRES: Pateixes, oi? Pateixes molt. Portes una càrrega molt pesada.

ENCARREGAT: Fora del meu supermercat, bruixa!

LA XACRES: No t'amaguis més. Portes molt de temps fent veure que ets fort i indestructible. Mostra't a tu mateix, deixa't anar!

(Entra la NOIA DE LA CADIRA DE RODES.)

NOIA DE LA CADIRA DE RODES: Perdoneu... estic buscant a la Rita Fernández. M'han dit que era aquí, al magatzem.

RITA: Soc jo.

NOIA DE LA CADIRA DE RODES: Ah, hola, Rita. No ens coneixem. Soc la germana de la Jessica, la de la peixateria.

RITA: Ah, sí, la Jessi.

NOIA DE LA CADIRA DE RODES: He vingut perquè la meva germana m'ha explicat que tu, doncs... que es veu que has vist a la Verge, no?

RITA: Sí...

NOIA DE LA CADIRA DE RODES: La Jessi m'ho ha explicat com si fos de conya, saps? Diu que estàs ben sonada. Però jo et crec, Rita. De debò que jo et crec. Mai no he anat a missa ni res d'això, però... Mira, m'ha costat molt arribar fins aquí, saps? No sabeu fins a quin punt tot són obstacles quan vas en cadira de rodes. La veritat és que em fa vergonya demanar-t'ho, perquè no ens coneixem de res i... Però és que ja ho he provat tot, saps? Els metges m'han fet mil proves, vaig a recuperació tres vegades per setmana... Però res. No hi ha res que funcioni. I estic desesperada, Rita. Ja no sé què més fer. Jo vull tornar a ser com abans, saps? Com abans de l'accident. Vull tornar a caminar, a córrer, a ballar a la disco. I que els tios em mirin, saps? I tu

potser em pots ajudar, Rita. No ho sé, però... Què et sembla si... Pots tocar-me les cames, sis plau? Només et demano això, que em toquis les cames.

RITA: Que et toqui les cames...? Però... per què vols que te les toqui, jo, les cames...?

NOIA DE LA CADIRA DE RODES: Diuen que les persones que han vist a la Verge poden curar.

RITA: No, però és que jo no...

NOIA DE LA CADIRA DE RODES: Intenta-ho, i... a veure què passa. Tu no hi pots perdre res, Rita. Només et demano això. Toca'm les cames. T'ho demano sis plau...

(La RITA s'acosta a la NOIA DE LA CADIRA DE RODES, s'agenolla i li posa les mans damunt les cames, poc a poc. Tanca els ulls i es concentra. Després els obre, s'aixeca i s'aparta una mica de la NOIA. La NOIA, mica en mica, es va aixecant de la cadira fent un gran esforç, fins que aconsegueix posar-se dreta. Manté l'equilibri amb dificultat, però arriba a fer una petita passa.)

MERI: Hòstia puta...

(Cant gregorià.)

IV. Salvador

(La RITA camina d'una banda a l'altra del vestuari, nerviosa. Entra la MERI.)

RITA: Què.

MERI: Tia, hi ha un munt de gent, allà fora. Semblen les rebaixes.

RITA: Hòstia, Meri, estic cagada, tia...

MERI: Ha corregut la veu, això segur. Estan posant més seguretat a les portes, fins i tot.

RITA: Ahir, quan vam sortir del súper, vaig tenir la sensació que tothom m'estava mirant. Vaig pensar que era una paranoia meva, però ara ja veig que no.

MERI: Tranquil·la, Rita, no passarà res.

RITA: I què fotrè, jo, ara, eh? M'hauré d'amagar aquí dintre o què?

MERI: No pateixis, això és com tot, les coses fan un bum i després la gent se n'oblida.

RITA: I a sobre, m'he deixat el Ventolin a casa...

MERI: Vols que te'n vagi a comprar un a la farmàcia?

RITA: No, és igual... Em sembla que ja no el necessito...

MERI: Així... és veritat? Ja no tens asma?

RITA: Penses que m'he tornat boja, Meri?

MERI: No, el que passa és que tot plegat és molt fort, tia...

RITA: De vegades em fa l'efecte que ho estic somiant...

MERI: Per cert, on és la Xacres?

RITA: No ho sé. M'ha dit que estaria per aquí, per si necessitava alguna cosa.

MERI: Vigila, Rita. No te'n pots fiar d'aquesta tia.

RITA: Per què no et cau bé? No ho entenc, si és molt bona tia.

MERI: Em dona mal rotllo.

RITA: No diguis això. Ens hem fet amigues amb la Xacres.

MERI: Amigues...?

RITA: Ella m'entén al cent per cent.

MERI: Què vols dir que t'entén al cent per cent?

RITA: Que m'ajuda, que m'accepta tal com soc.

MERI: Ah, i jo no.

RITA: Tu ets diferent, Meri.

MERI: Diferent? Què vol dir diferent?

RITA: Doncs això, diferent.

MERI: Per què? Perquè jo no tinc un màster en energia astral?

RITA: La Xacres és una persona especial.

MERI: Aquesta tia te l'està fotent, Rita.

RITA: Pst, calla, calla... Ho has sentit, això?

MERI: El què?

RITA: Un soroll...

MERI: Quin soroll?

RITA: Passes...

MERI: Passes?

RITA: M'ha semblat sentir unes passes...

MERI: Jo no he sentit res.

RITA: Allà, al corredor...

MERI: Jo què sé. Deu ser una companya, tia.

RITA: Ai, no ho sé, Meri. Tinc com un mal pressentiment, tia...

MERI: Què vols dir? Ai, Rita, no m'espantis...

RITA: Tinc els nervis de punta...

MERI: Va, prou, mira de calmar-te.

RITA: És que no em puc quedar quieta, tia...

MERI: Seu i fes unes respiracions d'aquelles que t'ha ensenyat la Xacres.

RITA: No puc, tia, ara no puc...

MERI: Va, Rita, calma't...

RITA: Que no puc, ara...

MERI: Seu, sis plau...

RITA: Vols callar, pesada?

MERI: És que m'estàs fotent dels nervis, tia!

(Entra en VÍCTOR amb una bossa d'esport a la mà. Silenci. En VÍCTOR deixa la bossa a terra.)

RITA: Víctor... què hi fas, aquí?

VÍCTOR: M'he portat bé i m'han deixat sortir abans d'hora.

RITA: Que fort. No... no t'esperava...

VÍCTOR: Ja ho veus.

RITA: Quan has sortit?

VÍCTOR: Aquest matí.

RITA: No en tenia ni idea. Si ho hagués sabut...

VÍCTOR: Què? M'hauries vingut a esperar?

(Pausa.)

RITA: Se't veu molt bé. Fas bona cara...

VÍCTOR: No m'has vingut a veure ni una sola vegada, Rita. Ni una sola vegada.

RITA: És que no he pogut, Víctor, em sap greu...

VÍCTOR: Jo t'esperava, Rita. Esperava que vinguessis.

(Pausa.)

VÍCTOR: Vine, acosta't.

MERI: Víctor...

VÍCTOR: Tu no t'hi fiquis. Vine, Rita.

(La RITA s'hi acosta, a poc a poc, fins que està davant d'ell. Pausa.)

VÍCTOR: Abraça'm.

(Ella dubta però finalment ho fa. Ell també l'abraça, ben fort.)

VÍCTOR: Mira'm, Rita. Mira'm als ulls. *(Ella el mira.)* És veritat això que diuen? És veritat, Rita?

(La RITA assenteix.)

VÍCTOR: L'has vist?

RITA: Sí...

VÍCTOR: No m'enganyes?

RITA: No...

VÍCTOR: D'acord. *(L'abraça fort.)* Tot anirà bé, nina. Ja ho veuràs. Tot anirà bé...

(Off falca publicitària: "Ja coneix la nostra secció de productes dietètics? Provi les nostres torrades de soja de cultiu biològic. Cent per cent naturals. Zero calories. Ideals per a mantenir la línia i una vida sana.")

V. Leviatan

(LA XACRES i l'ENCARREGAT al seu despatx.)

ENCARREGAT: Jo m'hi esforço, saps? M'hi esforço tot el que puc i més. Però la pressió és insuportable. Hauries de veure la cara que fan mentre els presentes els resultats del balanç trimestral. Cares de marbre, inexpressives. Uns ulls que et miren però que no et veuen, sense vida. Aleshores, em pregunto a mi mateix: *Però què collons hi foto, jo, aquí?* I llavors m'entren ganes de marxar de la sala de reunions fent petar la porta i engegar-ho tot a la merda. Els de dalt són insaciables, creu-me. Si els beneficis no augmenten al tant per cent que ells esperaven, és una autèntica catàstrofe. La gràfica de creixement s'ha de disparar cap amunt, fins que

la fletxa surti del power point, s'enfili per la paret i arribi volant a la Lluna. És espantós, creu-me, espantós... I jo... jo no sé què més haig de fer per fer-los contents. Per a ells només soc una peça més del seu engranatge. Un cop hi entres, només pots fer una cosa: anar cap amunt, cap a la llum. És l'única sortida. Tu ets dins de la bèstia, sobrevivint entre les seves entranyes, i vas pujant com pots pels seus intestins, mirant de no caure al mar fastigós que tens a sota. L'escalfor i la humitat t'ofeguen, però tu t'arrapes a les parets llefiscoses com una paparra, perquè vols escalar els budells, l'estómac i l'esòfag per arribar a la boca i sortir fora, a la llum, respirar aire fresc i menjar-te el món... Però elles... elles tot això no ho volen entendre. Les caixeres, les peixateres, les de la neteja. Aquestes ignorants no volen entendre que som un equip. No tenen aspiracions ni cap mena de perspectiva vital. Has vist com em miren? Déu meu, sembla que tingui la pesta. Els faig... els faig fàstic! Elles es pensen que no me n'adono, però jo sé perfectament que quan els dono l'esquena em posen verd. No em suporten. Però jo... jo l'única cosa que vull... l'única cosa que necessito és...

LA XACRES: Ja gairebé ho tens. Deixa-ho anar, va.

ENCARREGAT: Que em respectin. Jo només vull que em respectin.

LA XACRES: Així, molt bé. I què més?

ENCARREGAT: I que m'admirin. I que busquin el meu nom al Google.

LA XACRES: No t'aturis, va...

ENCARREGAT: Que m'agreguin al seu grup de whatsapp i m'enviïn missatges plens d'emoticonos i de faltes d'ortografia.

LA XACRES: I que et facin reverències, també.

ENCARREGAT: I que es rebaixin davant meu.

LA XACRES: I que perdin el cul per tu.

ENCARREGAT: I que em desitgin i que totes se'm vulguin follar.

LA XACRES: Ah, el teu harem...

ENCARREGAT: Garrules, que són totes unes garrules!

LA XACRES: On ets, ara? On has arribat?

ENCARREGAT: Al capdamunt. Ara ja puc veure la bèstia des de fora.

LA XACRES: I en què t'has convertit?

ENCARREGAT: En el director, el màxim responsable.

LA XACRES: Doncs ara digues qui ets al món. Ben fort, que t'escoltin!

ENCARREGAT: Soc el que mana, el líder, el rei!

LA XACRES: I qui són les altres?

ENCARREGAT: Treballadores...

LA XACRES: Més fort, que no et sento!

ENCARREGAT: Assalariades, currantes, fracassades!

(Pausa.)

LA XACRES: Tu estàs per sobre. No te n'oblidis.

ENCARREGAT: Déu meu, estic badant...

LA XACRES: Què passa?

ENCARREGAT: L'aparició, la noia de la cadira de rodes... La cosa s'està escampant com una taca d'oli. Cada cop hi ha més gent, allà fora. El supermercat no havia tingut mai tanta clientela com ara. Els carros van plens a vessar de productes. Les botigues del centre comercial no donen l'abast. Déu meu, necessitem un pla d'explotació.

LA XACRES: La gent necessita creure en alguna cosa.

ENCARREGAT: Necessitem una campanya de publicitat efectiva, amb un disseny atractiu. Farem ofertes divines, descomptes eters, dos per uns celestials.

LA XACRES: La gent necessita arrapar-se a alguna mena d'esperança.

ENCARREGAT: Vaig a trucar els del consorci per posar-ho tot en marxa.

LA XACRES: Perdona...

ENCARREGAT: Sí?

LA XACRES: Cobro en efectiu.

(Off falca publicitària: "Nova crema anti arrugues Everskin. Combat l'envelliment. Ara disponible a la nostra secció de cosmètica. Vine i emporta't la joventut eterna per només vint-i-cinc euros.")

VI. Redempció

(La RITA i en VÍCTOR al vestuari, acaramel·lats.)

VÍCTOR: Anava cada dia al gimnàs, saps? Mitja hora de peses i després una hora de bicicleta estàtica. He suat tinta allà dintre, t'ho asseguro. Però ara estic net. M'he purgat del tot. Jo sol, sense programes ni hòsties. Hauries de veure els altres... es passen el dia fumant recolzats a les baranes dels corredors. Un cigarro darrere l'altre. Jo ho vaig deixar, saps? Ni un sol cigarro des de fa divuit mesos i tres setmanes. Ja veus que m'he acostumat a comptar els dies. I a llegir a la biblioteca, també. Ara llegeixo els diaris, saps? Els esports, l'economia... Fins i tot m'he llegit la Bíblia. No està malament. Hi he après algunes paraules noves. Paraules que abans no coneixia. Per exemple, saps què vol dir *fariseu*? *(La RITA fa que no.)* Hipòcrita. Jo no en tenia ni idea, de què volia dir. Però saps què? Que els carrers n'estan plens, d'aquests fariseus. Gent amb dues cares, saps? Cabrons respectables que no han trencat mai ni un plat i que es renten les mans amb lleixiu després de tocar-se la titola al lavabo. Però jo ja no dec res a ningú. He canviat, Rita. No soc el mateix Víctor d'abans.

RITA: No m'ho puc creure... Però si fumaves gairebé dos paquets cada dia...

VÍCTOR: Dos i mig, els dies bons.

RITA: Tenies els dits grocs de nicotina.

VÍCTOR: No hauria d'haver fumats sabent que tu tenies asma.

(Pausa.)

RITA: T'he trobat molt a faltar, Víctor...

VÍCTOR: Jo també t'he trobat a faltar, Rita. I molt. *(Pausa tensa.)* Però no ho entenc, Rita... Per què no has vingut a veure'm?

RITA: Perquè no he pogut...

VÍCTOR: Ni un sol vis-a-vis en divuit mesos?

RITA: Em sap greu, Víctor...

VÍCTOR: Te n'adones, Rita, que m'has deixat penjat?

RITA: És que jo, no ho sé, tenia...

VÍCTOR: Què?

RITA: Por, Víctor. Tenia por.

VÍCTOR: Por? Por de què, Rita? De què tenies por? Si haguessis vingut ho hauríem parlat tranquil·lament. Ho hauríem pogut arreglar. Què havia de pensar, jo, mentre he estat tot aquest temps allà dintre, eh? Digues, què havia de pensar...? M'ha passat de tot pel cap, Rita. De tot.

RITA: Jo sempre t'he tingut present, Víctor, no t'he pogut oblidar...

VÍCTOR: I per què m'havies d'oblidar? Rita, Rita, Rita... Mira'm als ulls. Mira'm. Què hi veus, eh? Digues, què hi veus...? Soc jo, Rita. Soc en Víctor. A tothom se li pot parar el cap alguna vegada. A tothom se li'n pot anar l'olla. Però saps molt bé que jo no et faria mal.

(Pausa.)

RITA: Tens raó.

VÍCTOR: Saps què farem, Rita? Marxarem de la ciutat. Anirem a viure al camp.

RITA: Al camp?

VÍCTOR: Comprarem una masia. I tindrem un hort. I gallines.

RITA: Gallines?

VÍCTOR: Un munt de gallines. I gossos. Gossos grossos i forts que ens vigilaran la casa.

RITA: Estàs sonat...

VÍCTOR: Tu donaràs de menjar a les gallines i jo plantaré patates i enciams.

RITA: Però si tu i jo no en tenim ni cinc...

VÍCTOR: Els diners són el de menys, Rita. Els diners són allà fora, esperant que hi vagis i els agafis. Creu-me, no hi res més fàcil que aconseguir diners.

RITA: I què passarà amb la feina del súper?

VÍCTOR: Vols treballar de caixera tota la vida, tu?

RITA: No... és clar que no...

VÍCTOR: Ho veus? Doncs ja està decidit: marxarem a viure al camp.

RITA: Però a mi m'agrada viure a la ciutat.

(Pausa.)

VÍCTOR: Has conegut algú, Rita?

RITA: Què...?

VÍCTOR: Que si has conegut algú, mentre he estat allà dins.

RITA: No...

VÍCTOR: Segur?

RITA: Segur, Víctor.

VÍCTOR: No m'enganyes?

RITA: No, et juro que no...

VÍCTOR: Si mai arribo a saber que m'has enganyat, Rita...

(Entra la PERIODISTA.)

PERIODISTA: Perdoneu... estic buscant a la Rita Fernández.

RITA: Soc jo.

PERIODISTA (*allargant-li la mà*): Hola, Rita. Encantada. Soc de Canal Tretze. Ja et deus imaginar perquè he vingut, no? M'agradaria fer-te un reportatge. Que parlem una mica de tu i de la teva experiència. Si tu no hi tens cap inconvenient, és clar.

RITA: Un reportatge per la tele? Ostres, no ho sé...

PERIODISTA: Per *Testimonis*. És un programa d'investigació periodística. Toquem temes d'actualitat. El coneixes?

RITA: La veritat és que no...

PERIODISTA: No passa res. No sé si n'ets conscient, Rita, però... s'hi està muntant un bon sidral, allà fora. Hi ha molta gent. N'hi ha que, fins i tot, deixen ciris i pròtesis a l'entrada del súper. La veritat és que t'estàs convertint en tot un fenomen. La policia s'ha hagut de fer càrrec dels accessos del centre comercial, fins i tot. Em sembla que la cosa s'està desbordant una mica...

RITA: Mare meva, no vull sortir a treballar...

PERIODISTA: Tens por, oi?

RITA: Estic cagada.

PERIODISTA: És normal, jo també ho estaria. Això que t'està passant és molt fort.

RITA: Em sap greu, però em sembla que no hi vull sortir, a la tele.

PERIODISTA: Pensa que et veurà molta gent, Rita, que tindràs l'oportunitat d'explicar a tothom el que has vist.

RITA: És que no sabré què dir, em posaré nerviosa i...

PERIODISTA: Si vols ho podem gravar. No cal que sigui en directe. Mira, jo mateixa et faré l'entrevista. Simplement parlarem com si fóssim dues amigues, tal i com ho estem fent ara. Què et sembla?

RITA: És que jo no vull ser el centre d'atenció, saps? No ho he triat, jo, això...

PERIODISTA: És difícil per a tu, i ho entenc. Mira, jo no vull obligar-te a fer una cosa que tu no vulguis fer. Però pensa que el que t'estic oferint és una oportunitat única.

VÍCTOR: Si no vols, no ho facis, Rita.

PERIODISTA: Tu decideixes, Rita. Només depèn de tu. Ara bé, pensa que allà fora hi ha molta gent que vol saber si dius la veritat. Perquè és veritat, oi, Rita? És veritat això que afirmes.

RITA: Jo no la diria mai, una mentida com aquesta.

PERIODISTA: I no pot ser que t'ho hakis imaginat?

RITA: No, l'he vist. Tan clar com et veig a tu ara.

PERIODISTA: Costa de pair, Rita. Hi ha gent que no s'ho acaba de creure, allà fora. N'hi ha que diuen que no hi toques...

VÍCTOR (*a la PERIODISTA*): A què collons jugues, tu?

PERIODISTA: Rita, escolta, jo només et vull donar un cop de mà, de debò. Si decideixes no sortir en públic, la gent no et creurà i pensaran que ets un frau.

VÍCTOR: Mira, guapa, ja n'hi ha prou. T'ha dit que no vol sortir al teu puto programa, ho entens? O sigui que fot el camp.

PERIODISTA: La gent espera que diguis o facis alguna cosa, Rita.

VÍCTOR: Et penses que ets molt llesta, tu, eh?

RITA: D'acord, ho faré. Sortiré al teu programa.

PERIODISTA: De debò?

RITA: Sí.

PERIODISTA: Molt bé, Rita. No te'n penediràs, t'ho prometo.

VÍCTOR: No et deixis enredar, Rita.

RITA: No. Ho vull fer, de veritat.

VÍCTOR: N'estàs segura?

RITA: Sí.

PERIODISTA: Perfecte. Farem una cosa molt íntima, ja ho veuràs. Només tu, jo i la càmera. El més important és que tu estiguis còmode.

VÍCTOR: Molt bé, llesta. Ara farem tractes tu i jo.

PERIODISTA: Ets el seu representant, tu?

VÍCTOR: Què en traiem nosaltres de sortir al teu programa? Què et fa pensar que tu tens l'exclusiva?

PERIODISTA: Qui és aquest paio...?

VÍCTOR: Mira, segur que hi ha més d'un canal que està interessat en fer-li una entrevista, a la Rita. La qüestió és: quant està disposat a pagar Canal Tretze per tenir l'exclusiva?

PERIODISTA: Pagar, dius? Perdona, però no en tens ni idea. Encara gràcies que la posem en pantalla.

VÍCTOR: Et penses que em mamo el dit, jo?

RITA: Podem gravar l'entrevista al magatzem. No ho sé, potser, amb una mica de sort, si l'hi demano...

PERIODISTA: Què vols dir?

RITA: La Verge. Si l'hi demano, potser se'm torna a aparèixer, no?

PERIODISTA: Això seria la bomba, Rita! Creus que ho podries fer?

RITA: No ho sé, ho puc intentar...

PERIODISTA: Això seria molt gran, Rita. Això seria molt més gran del que m'havia imaginat. *(A en VÍCTOR.)* I tu no et preocupis pels diners. Els diners no seran cap problema.

(Off falca publicitària: "Benvinguts a la setmana de la solidaritat celestial. Per la compra de cada un dels nostres productes de neteja, vostè està destinant el zero coma set per cent del preu a les Germanetes de la Caritat. Al nostre supermercat, un altre món és possible.")

VII. Invocació

(La RITA, la MERI, en VÍCTOR, LA XACRES, l'ENCARREGAT i la PERIODISTA al magatzem. A l'espai s'hi ha col·locat tot d'espelmes, ciris i barretes d'encens. La RITA està il·luminada enmig de l'espai, la resta de personatges estan en penombra. La PERIODISTA fa la locució de l'esdeveniment a través d'un micròfon, en veu baixa, creant un atmosfera de misteri.)

PERIODISTA: Ens trobem al magatzem, a les profunditats pregones del supermercat. Un lloc ocult, prohibit al públic, ple de racons foscos i ombres inquietants. L'espai està atapeït de lleixes i caixes apilonades: baietes, pots de maionesa i pacs de llet desnatada. Aquest és el lloc. El lloc on la Rita afirma haver vist a la Verge. *(La XACRES fa picar uns platets.)* La Rita està concentrada. En qualsevol moment pot succeir el miracle. En qualsevol moment nosaltres també podem ser testimonis d'un esdeveniment sobrenatural. L'aire enrampa. *(Platets.)* La nostra caixera s'hi esforça. Tanca els ulls i ajunta les mans. Sembla que murmura alguna cosa... Sens dubte li prega a la Verge que se li aparegui un cop més. Estem nerviosos, expectants. El cor em batega molt de pressa. *(Platets.)* Però no passa res. Cap llum, cap cor d'àngels celestials. Alguna cosa no rutlla. Potser és que la Verge no pot venir, avui. Potser, simplement, és que la nostra caixera ha estat víctima d'una al·lucinació. O potser tot plegat només sigui una farsa i no hi hagi hagut mai cap verge... *(Deixant el micròfon i dirigint-se a algú de l'extra escena.)* Talla, això és una merda.

(Canvi de llums.)

RITA: Em sap greu, em sembla que necessito més temps...

PERIODISTA: De temps, precisament, no ens en sobra, Rita.

RITA: No ho sé, potser és que hi ha massa gent, aquí...

PERIODISTA: Mira, Rita, a mi en realitat tant m'és que baixi la verge com que entri un elefant blanc per la porta, saps què vull dir? Jo vull... jo *necessito* que passi alguna cosa, m'entens? No els puc vendre fum, als espectadors. Si aixequem unes expectatives, s'han de complir. O sigui que fes el que vulguis, munta-t'ho com vulguis. Tira't a terra i treu escuma per la boca com si estiguessis posseïda, si vols. A mi m'és igual, de debò. Però ha de passar alguna cosa, Rita, alguna cosa que sigui prou rellevant, saps què vull dir? Mira, en confiança, la gent no sabrà mai que es tracta d'un muntatge, si és el cas. M'explico, Rita? *(A en VÍCTOR.)* De moment no hi ha tracte.

MERI (*acostant-se a la RITA*): Estàs bé, Rita?

VÍCTOR (*agafant a la RITA*): Tranquil·la. No has de demostrar res a ningú.

ENCARREGAT (*a la PERIODISTA*): Perdona, ho penses treure al programa, això?

PRESENTADORA: Aquest fiasco? De cap manera.

ENCARREGAT: Què et sembla si anem al meu despatx i en parlem tranquil·lament?

PERIODISTA: Parlar? De què?

ENCARREGAT: No ho sé, potser descobrim que tenim interessos comuns, en el fons.

VÍCTOR: Que els donin pel cul, als de la tele, Rita. No els necessitem per a res.

PERIODISTA: D'acord. Anem.

(La PERIODISTA i l'ENCARREGAT comencen a sortir.)

LA XACRES (*a la PERIODISTA*): Em fas llàstima. No hi veus més enllà del teu nas.

PERIODISTA (*aturant-se*): Perdona...? Que parles amb mi?

LA XACRES: La Rita és una persona increïble. Una escollida. Sembla mentida que no ho vegis.

PERIODISTA (*a l'ENCARREGAT*): Qui és aquesta?

LA XACRES: La Rita farà història.

PERIODISTA: Ah, sí? Doncs quan la faci, que m'avisi. I per cert, la pròxima vegada, et fots els platets pel cul, maca. (*A l'ENCARREGAT.*) Anem?

(La PERIODISTA i l'ENCARREGADA surten.)

LA XACRES: L'heu sentida? Però què s'ha cregut, aquesta porca?

VÍCTOR: Va, agafa les teves coses i fotem el camp d'aquí, Rita.

RITA: No puc sortir, Víctor. La gent se'm tiraria a sobre.

LA XACRES: Rita, has de sortir allà fora i dir a tothom que és veritat, que no és una farsa això que t'ha passat.

VÍCTOR (*a la RITA*): Qui collons és, aquesta bruixa?

RITA: No, no vull sortir. La gent em fa por...

LA XACRES: Però no podem perdre aquesta oportunitat, Rita. La gent vol veure't, tocar-te, que els diguis alguna cosa.

MERI: La vols deixar en pau, collons?

LA XACRES: Tens una responsabilitat històrica, Rita. L'has d'assumir. No pots fer com si res.

RITA: Jo... no puc amb tot això, no puc...

LA XACRES: Has de ser forta, Rita, has de lluitar...

VÍCTOR: Però vols fotre el camp d'una puta vegada?!

LA XACRES: Rita...

(Pausa.)

RITA: Vés-te'n, Xacres. No puc més, de veritat. Val més que te'n vagis.

(Pausa.)

LA XACRES: D'acord. Me'n vaig. Però vull que recordis, Rita, que quan vas aparèixer a la meva consulta estaves feta una merda. No eres ningú. Jo t'he ajudat a sortir del pou. Em pensava que ens havíem fet amigues, fins i tot... Ja veig que m'he equivocat... Però em necessites, Rita. I tu ho saps. Sense mi no te'n sortiràs. Sense mi, Rita, tu no ets ningú.

(LA XACRES surt. La RITA seu a terra, feta pols.)

RITA: No podré sortir mai del súper. M'hauré de quedar tancada aquí tota la vida...

(La MERI i en VÍCTOR es miren fixament. Cant gregorià.)

IX. Comunió

(L'ENCARREGAT i la PERIODISTA al despatx.)

PERIODISTA: Si hi ha una cosa que em posa a parir és el passotisme. La gent no es mulla, hòstia, no s'implica. Tothom passa de tot.

ENCARREGAT: T'entenc perfectament.

PERIODISTA: Odio que em facin perdre el temps. Tinc una feinada de bojós. La gent es pensa que treballar a la tele és un xollo. Però no en tenen ni puta idea. Mantenir un programa amb una bona audiència és molt exigent, hòstia. I *Testimonis* va de baixa. Fa temps que busco alguna cosa potent, que cridi l'atenció. La gent vol sensacions fortes. Però tot el que trobo és mediocre, avorridament previsible. I em pensava que potser aquesta noia, la Rita...

ENCARREGAT: Vols un gintònic?

PERIODISTA: Un gintònic...? Sí, per què no?

ENCARREGAT: Així m'agrada. Tinc una ampolleta de ginebra al calaix, saps? Quan estic estressat faig una copeta i em relaxo.

(L'ENCARREGAT va preparant els gintònics.)

PERIODISTA: Mira, els psiquiàtrics estan plens de sonats que afirmen haver vist a Déu i sa mare, saps? Però estan allà, tancadets i no molesten. L'única diferència entre ells i la Rita és el ressò que s'està fent del seu cas. Evidentment que és una farsa això de la Verge. Però això no és l'important. El que és realment important és que la gent se la creu, li fan cas. Per què? No ho sabem. És un misteri, però és així. La qüestió és aprofitar el moment. Anar a favor de l'onada. Tot plegat és una qüestió de màrqueting, al capdavant.

ENCARREGAT: La gent necessita creure en alguna cosa.

PERIODISTA: Exacte, sí senyor: la gent necessita creure en alguna cosa. M'ho has tret de la boca. I qui som nosaltres per negar-los l'esperança, eh? Qui som nosaltres per tancar la porta a la seva fe?

ENCARREGAT: Ningú. Nosaltres no som ningú.

PERIODISTA: Exacte: nosaltres no som ningú. Aleshores...

ENCARREGAT: Aleshores...

(L'ENCARREGAT li serveix el gintònic.)

PERIODISTA: Tu i jo segurament tenim unes conviccions, no?

ENCARREGAT: Les nostres.

PERIODISTA: Efectivament, les nostres. Podem estar equivocats o no, però la qüestió és que mantenim un punt de vista determinat sobre aquest tema.

ENCARREGAT: La nostra opinió.

PERIODISTA: Que és nostra, nostra i de ningú més.

ENCARREGAT: Subjectiva igual que les altres.

PERIODISTA: Exacte: subjectiva igual que les altres. I per tant, hem de ser molt conscients que el servei que donem a la societat implica certa responsabilitat

ENCARREGAT: Però fins a cert punt, és clar.

PERIODISTA: Fins a cert punt, naturalment.

ENCARREGAT: En realitat és ben simple.

PERIODISTA: Jo no tinc la culpa que la gent vulgui consumir brossa, oi que no?

ENCARREGAT: De cap manera.

PERIODISTA: Fer zàping és com anar al súper: els clients poden triar entre productes de diferents qualitats.

ENCARREGAT: La decisió és a les seves mans.

PERIODISTA: És el seu dret i el seu deure.

ENCARREGAT: Nosaltres podem suggerir, però no podem obligar al consumidor a fer allò que nosaltres voldríem que fes.

PERIODISTA: Exacte: suggerir però no obligar.

ENCARREGAT: Mira, jo crec que tu has de seguir endavant amb el teu programa. Fes-li l'entrevista, a la Rita. La gent, després, ja decidirà què vol creure. Tu no ets responsable del que la gent pensi o deixi de pensar.

PERIODISTA: Tens tota la raó. Jo només haig de mostrar una realitat. La resta, no és cosa meva.

ENCARREGAT: Exacte.

PERIODISTA: De fet, si la Rita no estigués a l'alçada, sempre puc fer-la quedar en evidència i enfonsar-la en la puta misèria. Això ven força, també.

ENCARREGAT: Ho veus? Parlem el mateix llenguatge, en el fons.

PERIODISTA: Ei, que no és tan fàcil trobar algú amb qui entendre's, eh?

ENCARREGAT: Ni de conya.

PERIODISTA: Em sento tan sola, a vegades...

ENCARREGAT: És la solitud del corredor de fons. Què vols? Fem feines molt sacrificades...

PERIODISTA: Si la gent ho sabés...

(Pausa.)

ENCARREGAT: Un altre gintònic?

PERIODISTA: Psi... per què no?

(Off d'una falca publicitària: "Recicli i reutilitzi els envasos dels nostres productes. Aquesta és la clau per a un món més verd i sostenible. Junts per la preservació del nostre paradís terrenal".)

IX. Paradís

(Ambient oníric. La RITA al vestidor. Va vestida de cheerleader, porta pom poms, cuetes i mastega xiclet.)

RITA: R-I-T-A! RIII-TA!

(Entra la MAREDEDÉU impulsada dins d'un carro de la compra.)

RITA: Uala... Què hi fas, aquí?

MAREDEDÉU: Ja ho veus, com que soc omnipresent puc estar a tot arreu.

RITA: Que fort, tia...

MAREDEDÉU *(baixant del carro)*: Bah, t'hi acabes acostumant. Què fas?

RITA: Res, menjo xiclet. En vols un?

MAREDEDÉU: De què són?

RITA: De maduixa.

MAREDEDÉU *(mentre es treu la mantellina del cap)*: Vale.

(La RITA li dona un xiclet. Masteguen xiclet.)

RITA: Ei, l'altre dia no vas venir, quan t'ho vaig demanar.

MAREDEDÉU: Em sap greu, Rita, no vaig poder.

RITA: Per què no?

MAREDEDÉU: És que vaig molt enfeïnada. Tothom em demana coses, saps? Els catòlics, els ortodoxos, els jubilats. No dono l'abast... I tu, què tal pel súper?

RITA: Estic força ratllada, la veritat. M'agradaria tornar a casa i que tot s'acabés.

MAREDEDÉU: Ja m'ho imagino.

RITA: Pots veure el futur, tu?

MAREDEDÉU: Jo ho puc veure tot.

RITA: I saps si durarà gaire més temps, això?

MAREDEDÉU: El què?

RITA: Tot aquest tinglado.

MAREDEDÉU: Ja em sap greu, Rita, però... no t'ho puc dir.

RITA: Per què no?

MAREDEDÉU: Per la llei causa efecte. Si et dic el que passarà, automàticament això ja farà que no passi.

RITA: Però potser és això mateix el que ha de passar, no? I que tu m'ho diguis forma part del pla.

MAREDEDÉU: Potser sí. Potser tens raó.

RITA: Deu ser guai veure el futur...

MAREDEDÉU: Què vols que et digui. Al final te n'acabes cansant. És com viure en un spoiler permanent.

RITA: Així, què?

MAREDEDÉU: Què?

RITA: M'ho dius o no?

MAREDEDÉU: Ho vols saber?

RITA: És clar que sí.

MAREDEDÉU: Segur que ho vols saber?

RITA: Que sí, tia.

MAREDEDÉU: Potser no t'agradarà el que et diré.

RITA: Però si forma part del pla i no el seguim, potser encara sigui pitjor, no?

(Pausa.)

MAREDEDÉU: D'acord. Preparada?

(La RITA assenteix. La MAREDEDÉU s'hi acosta i li explica alguna cosa a cau d'orella.)

RITA: Hòstia, no fotis...

MAREDEDÉU: Em temo que sí.

RITA: Que cabrons...

MAREDEDÉU: I hi ha una cosa més.

(La MAREDEDÉU li torna a explicar alguna cosa a cau d'orella. Pausa.)

RITA: M'ho dius de veritat?

MAREDEDÉU: Jo no acostumo a dir mentides.

RITA: I per què m'hauré d'esperar tant, si es pot saber?

MAREDEDÉU: Perquè els catòlics creuen que aquesta vida és un tràmit que s'ha de passar sí o sí. Per a ells és com una penitència. Són uns masoquistes.

RITA: Però si jo no soc creient. No he anat mai a missa.

MAREDEDÉU: Això no importa. Tampoc vas triar que et bategessin i ho van fer igualment.

RITA: I allà... Com és allà?

MAREDEDÉU: Un pèl massa kitsch, pel meu gust. Però s'hi està bé. Ja ho veuràs.

RITA: T'assembles tant a la Meri, tia...

MAREDEDÉU: La Meri?

RITA: La meva millor amiga.

MAREDEDÉU: Ah, sí, es diu com jo.

(Sona un missatge de whatsapp. La MAREDEDÉU mira el seu mòbil.)

MAREDEDÉU: Què vol aquest, ara...?

RITA: Qui és?

MAREDEDÉU: Sant Pau.

RITA: Sant Pau?

MAREDEDÉU: Sí, fa dies que em va al darrere perquè fem una reunió.

RITA: Ah, sí? Que hi ha rotllo amb Sant Pau o què...?

MAREDEDÉU: No, és bon tio. Però una mica pesat a vegades.

RITA: Tens novio, tu?

MAREDEDÉU: Que va, amb Sant Josep fa temps que ho vam deixar.

RITA: Ah, sí? Per què?

MAREDEDÉU: Això que el nostre fill no fos ben bé seu... no ho va acabar d'encaixar mai prou bé.

RITA: Els tios són l'hòstia...

MAREDEDÉU: Sí...

RITA: Llàstima. Estàs malaguanyada.

MAREDEDÉU (*posant-se la mantellina al cap*): Em sap greu, bonica, però haig de marxar.

RITA: Passa'm el teu número.

MAREDEDÉU: No cal. Pensa que soc omnipresent.

RITA: Això que puguis estar a tot arreu no sé si ho acabo de pillar...

MAREDEDÉU: És complicat. S'ha de saber portar.

(S'agafa al carro, preparant-se per marxar.)

MAREDEDÉU: Ara hauràs de ser forta, Rita, d'acord? Pensa que tot plegat no serà en va.

(La MAREDEDÉU empeny el carro, hi puja i se'n va lliscant.)

MAREDEDÉU: Adéu, Ritaaa!

(La RITA es queda sola, mira al seu voltant i no sap què fer.)

RITA: I ara, què? Quan em desperto...?

(Cant gregorià.)

X. Roma

(La RITA i en VÍCTOR al vestidor. Hi ha sacs de dormir, motxilles, roba i queviures escampats pel terra.)

RITA: Em passes una galeta?

(En VÍCTOR li passa el paquet sencer.)

VÍCTOR: No n'hi havia amb panses?

RITA: No n'he trobat. Però si vols en puc anar a buscar de xocolata.

VÍCTOR: És igual.

RITA: Hi ha pa de motllo, també. És integral.

VÍCTOR: Això és com menjar plàstic...

RITA: Que no has dormit bé?

VÍCTOR: Necessito un cafè ben carregat.

RITA: Vés al bar. N'hi ha un al costat del Desigual. Quan surts, a la dreta. Jo t'espero aquí.

VÍCTOR: Escolta, en algun moment haurem de sortir del súper, no?

RITA: Sí, quan les coses es calmin.

VÍCTOR: No ens podem passar la vida tancats en aquest forat.

RITA: Ja ho sé, però és que la gent em fa pànic, Víctor. No hi puc fer res. Encara gràcies que ens deixin dormir al vestidor.

VÍCTOR: Això no és el que m'havia imaginat, Rita, no és el que m'havia imaginat...

(Entra la MERI portant diaris i papers.)

MERI: Porto els diaris, Rita. Mira...

RITA: Què.

MERI: Aquí surt en portada, amb lletres grans.

RITA *(llegeix)*: "Miracle al supermercat. Riuades de gent van en processó cap al centre comercial..."

MERI: Les botigues estan a petar. És un autèntic formiguer, allà fora.

RITA *(llegeix)*: "Els devots acampen davant del centre comercial. L'ajuntament s'ha vist obligat a instal·lar lavabos portàtils..." Hòstia, tia, això és molt fort...

MERI *(allargant-li un fulletó)*: I mira això, tia, no t'ho perdis...

RITA *(llegeix)*: "El sindicat Unió de Caixeres dona suport a la seva companya Rita Fernández. El sindicat desitja que els esdeveniments serveixin per a reconèixer i dignificar la feina de les professionals del sector. Visca Nostra senyora de les caixeres!" Uala, *Nostra senyora de les caixeres...*

MERI: És una passada, tia.

RITA: Aquí hi ha una foto meva! Com pot ser?

MERI: Segur que l'han tret de l'Instagram, Rita.

RITA: Però això no és legal, no?

MERI: Fan el que els dona la gana.

RITA: La mare que els va parir...

VÍCTOR: I aquests papers què són?

MERI: Se'n diuen exvots, tia. La gent escriu per demanar coses i ho enganxen als vidres de l'entrada per veure si es compleix. Hi ha un piló de flors, fotos i pròtesis de cames.

VÍCTOR *(agafa un exvot i el llegeix)*: "Estimada Marededéu: El meu germà gran s'ha quedat ben pelat i té la cara groga. No té ganes de fer res ni tampoc vol jugar amb

mi al Fortnite. Els papes diuen que està molt malalt. Si tu fas que ell es posi bo, et prometo que aniré cada dia descalç a l'escola, encara que faci molta fred a l'hivern." Buf, necessito un cafè doble...

MERI: Amb tot aquest merder no puc parar quieta, tia. Vaig molt pujada de voltes.

VÍCTOR *(a la MERI)*: Em vas a buscar un cafè?

(Pausa.)

MERI: Què...

VÍCTOR: Que si em pots anar a buscar un cafè al bar.

MERI: I no hi pots anar tu mateix?

VÍCTOR: Jo m'he de quedar amb la Rita.

RITA: Per mi no et preocupis, Víctor. T'anirà bé sortir una estona.

VÍCTOR *(a la MERI)*: No em pots fer aquest favor?

MERI: No sé perquè hi haig d'anar, jo, a buscar-te un cafè.

VÍCTOR: No et caic bé, eh, Meri? En realitat, no m'has pogut veure mai...

(Sentim Mariposa tecknicolor, de Fito Paez. Entra la HERMANA CAROLINA amb walkmans i un maletí. Porta còfia i ulleres de pasta. Es treu els auriculars i s'acaba la música. Mira al seu voltant.)

HERMANA CAROLINA: Interesante... muy interesante el lugar...

RITA: El lugar...?

HERMANA CAROLINA: La aparición. ¿Fue acá, no?

RITA: No, aquí no. Al magatzem.

HERMANA CAROLINA: Ah, vos debés de ser Rita ¿verdad?

RITA: Sí.

HERMANA CAROLINA (*donant-li la mà*): Yo soy la hermana Carolina. Encantada. Pero podés llamarme Carolina, a secas. Lo de hermana ya está un poco... un poco pasadito, viste. ¿Sabés de dónde vengo, Rita?

RITA: No, la veritat es que no en tinc ni idea...

HERMANA CAROLINA: De la Santa Sede.

RITA: Vols dir de...

HERMANA CAROLINA: Del Vaticano. De Roma.

RITA: Hòstia...

HERMANA CAROLINA: Sorprendida ¿eh? Ya ves que tu caso ha llegado lejos.

(Silenci. La MERI, en VÍCTOR i la RITA es miren entre ells. No acaben d'entendre què està passant.)

HERMANA CAROLINA: Y, bueno, Rita. ¿Empezamos? ¿Me mostrás donde está el almacén?

(Off falca publicitària: "Eau pluie divine. El perfum dels àngels. Amb efecte dermo active durant les vint-i-quatre hores. Ara també disponible en format roll-on a la nostra secció de perfumeria celestial".)

XI. Icona

(La MERI i en VÍCTOR, un a cada banda del vestidor. Entra la HERMANA CAROLINA amb el maletí. Està parlant pel mòbil.)

HERMANA CAROLINA: Buenos días, padre... Bien, bien, todo bien, gracias a Dios... Recién tuve una entrevista con ella. Le hice pruebas, le eché agua bendita encima para ver como reaccionaba y no tuvo ninguna convulsión ni tampoco sacó espuma por la boca, o sea que... Yo creo que tenemos algo, padre. Creo que sí. Dice la verdad... No, no, ningún atisbo de esquizofrenia ni de enfermedad mental. Nada, esta chica está limpia... Escuchá, padre, aquí se está generando mucha devoción entre el público. La plaza de ahí enfrente es un espectáculo. Debería de verlo, padre. Ni la plaza de San Pedro está así de abarrotada los domingos de Pascua, es increíble... Bueno, por ahí el único hándicap que yo le veo es que la aparición tuvo lugar en el almacén del supermercado. Yo, personalmente, hubiera preferido un

jardincito, un montecito en las afueras de la ciudad, pero... Bueno, ya se sabe que los designios del Señor son inescrutables... *(Entra la RITA, que està com absent.)* Bueno, padre, le dejo. Luego hablamos ¿sí? Hasta luego. Chao, chao. *(Penja.)* Rita ¿cómo estás? ¿Te hizo bien el Valium?

RITA: Sí, gràcies...

HERMANA CAROLINA *(a la MERI i en VÍCTOR)*: Pobrecita. Es que estaba muy nerviosa.

VÍCTOR: Què li has donat?

HERMANA CAROLINA: Nada, un calmante.

MERI: Potser l'hauria de veure un metge, no?

HERMANA CAROLINA: Nada que temer. Yo soy psiquiatra, aparte de doctora en Teología. A Rita la situación aún la supera un poquito. Pero es normal, todo esto está siendo muy estresante para ella. Los milagros no ocurren cada día.

VÍCTOR: Ho heu vist? El món està ple de bons samaritans.

HERMANA CAROLINA: ¿Perdón? No entiendo.

VÍCTOR: Bona gent. No podem fer ni un sol pas sense que ens fotem de morros amb la bona gent. Hòstia, quina llet, tu, estem envoltats de bona gent.. Veniu com mosques i ens ensenyeu la vostra millor cara. Però saps què, mongeta? Només veniu perquè ensumeu la merda. I a vosaltres us encanta la merda.

HERMANA CAROLINA: Yo sólo vine a corroborar un hecho, nada más.

VÍCTOR: Mira, mongeta, a mi no me la fotràs. Els calabossos estan plens de gent com tu. Allà no trobaràs mai ningú que hagi matat ni un mosca, t'ho asseguro. Tothom és innocent, a la trena. Però resulta que les presons estan més plenes que les vostres esglésies.

RITA: Deixa-la estar, Víctor...

VÍCTOR: I digues, tu què vols, mongeta?

HERMANA CAROLINA: ¿Conocés la parábola del hijo pródigo?

VÍCTOR: Au, va...

HERMANA CAROLINA: Al final, el hijo descarrilado acaba siendo bendecido por el padre.

VÍCTOR: Vés a la merda...

RITA: Víctor, calla, sis plau...

HERMANA CAROLINA: Mirá... yo vine acá para echar una mano. Nada más. Son tiempos difíciles, chicos. Los creyentes no abundan, precisamente. La gente está resentida con nosotros. Y lo entiendo, de verdad que lo entiendo. La Iglesia se ha equivocado muchas veces. Es un hecho, hay que aceptarlo. Pero están soplando vientos de cambio, chicos, vientos de renovación. El Papa que tenemos ahora no es el mismo de antes. Francisco... Francisco es otra cosa. Ya no estamos en la época medieval. *(Mostrant-lo.)* Mirá: tengo un celular multimedia. ¿Os parece que soy un vestigio del pasado? ¿Te parece, Rita, que vamos a acusarte de hereje y a quemarte en la hoguera? Yo creo que lo que te ha ocurrido es extraordinariamente lindo, Rita. Ha pasado poquísimas veces en la historia. Y tú has tenido esa suerte. Es un regalo. Un auténtico privilegio. Yo te envidio, Rita, créeme... Mirá... yo quiero proponer a Roma que este supermercado se convierta... en un lugar de culto ¿sabés? En un lugar de peregrinación oficialmente reconocido. Y a ti, Rita... aunque reconozco que no va a ser fácil, me gustaría que Roma... me gustaría que Roma te santificara.

(Cant gregorià.)

XII. Collaret

(La RITA, la PERIODISTA i l'ENCARREGAT al vestidor.)

ENCARREGAT: Estàs bé, Rita? Necessites alguna cosa?

RITA: No...

ENCARREGAT: Pensa que t'hi pots quedar tot el temps que vulguis, aquí, eh? Vull dir que no et preocupis per la feina. T'hem fet una excedència especial, d'acord? Amb el sou íntegre, és clar. Tu fes, tranquil·la, no hi ha pressa. Quan estiguis preparada m'ho dius i buscarem la manera de fer-te sortir discretament del súper. Escolta, vols que us fem portar un matalàs? Estareu més còmodes tu i el teu company.

RITA: No cal, gràcies.

ENCARREGAT: I per menjar, ja ho saps... tu coneixes el bo i millor de cada secció. No us estigueu de res.

PERIODISTA: Estàvem pensant, Rita, que ara seria un bon moment per fer el programa, saps? La gent frisa per veure't. Volen saber coses de tu, de la teva vida. Estic pensant en una retransmissió en directe, saps? Una cosa especial, amb una mica de públic. Fins i tot podríem obrir un torn de preguntes amb els espectadors. Què et sembla?

RITA: En directe...?

PERIODISTA: Hauria de ser avui mateix.

RITA: Avui...?

PERIODISTA: Aquesta nit.

RITA: Ostres, no ho sé...

PERIODISTA: D'aquí a dues hores podem tenir l'equip tècnic muntat al magatzem.

ENCARREGAT: La junta directiva està molt orgullosa de tenir-te a la plantilla, Rita. Compta amb nosaltres pel que vulguis, d'acord?

PERIODISTA: Et sembla bé, oi, Rita?

RITA: Jo...

PERIODISTA: Gràcies, Rita. Ets un sol, de veritat.

(La PERIODISTA i l'ENCARREGAT surten. La RITA seu. Entra en VÍCTOR amb un cafè per emportar i també seu. La RITA posa el cap damunt d'ell, esgotada. En VÍCTOR li acaricia els cabells.)

VÍCTOR: Ets tan bonica... Quan era al calabós, a les nits, tancava els ulls estirat a la meva llitera i m'imaginava que sentia l'olor dels teus cabells.

RITA: Víctor, m'has de prometre una cosa.

VÍCTOR: Què?

RITA: Que tindràs paciència, d'acord? Et poses molt nerviós a vegades. Has de mirar d'estar més tranquil. M'ho promets?

VÍCTOR: D'acord...

RITA: Estic tan cansada. Em passaria el dia dormint...

VÍCTOR (*continua acariciant-li el cabell*): Xxxt... descansa...

RITA: Saps què m'agradaria, ara?

VÍCTOR: Què?

RITA: Estar estirada amb tu al sofà de casa, mirant Juego de Tronos sense parar. I que tot això no existís, que només fos un somni...

VÍCTOR: No pateixis, aviat s'acabarà.

RITA: I després buscarem una masia, com tu dius. Amb hort. I plantarem patates i enciams...

VÍCTOR: Serà l'hòstia...

RITA: Donarem de menjar a les gallines i portarem a passejar els gossos...

(*En VÍCTOR gruny com si fos un gos. A la RITA li fa gràcia i juguen carinyosament.*)

RITA: Només tu i jo, Víctor. Només tu i jo...

VÍCTOR: I ningú més. (*Pausa.*) Per cert, el tens al pis, el collaret?

RITA: El collaret...?

VÍCTOR: Estàs tan guapa amb el collaret posat. Et menjaria tota...

(*En VÍCTOR torna a fer de gos però la RITA s'incorpora, incòmode.*)

VÍCTOR: El tens al pis?

RITA: Ostres, és que ara no... ara me'n recordo...

VÍCTOR: Que no te'n recordes? Què vol dir que no te'n recordes?

RITA: Ara que hi penso, no, em sembla que no és al pis...

VÍCTOR: Ah, no?

RITA: No.

VÍCTOR: I on és, si es pot saber?

RITA: És que... em sembla que el vaig perdre, Víctor.

VÍCTOR: Que et sembla que el vas perdre...?

RITA: Un dia vaig sortir de festa amb el collaret, em vaig emborratjar i... no ho sé, se'm devia caure a algun lloc i... no me'n recordo de res, la veritat.

VÍCTOR: Has perdut el collaret, Rita?

RITA: És que anava molt borratxa, Víctor...

VÍCTOR: De veritat que l'has perdut?

RITA: Víctor, m'has promès que no t'enfadaries...

VÍCTOR: Deixa't estar d'hòsties...

RITA: M'has promès que tindries paciència...

VÍCTOR: M'estàs dient que has perdut el puto collaret...?

RITA: Em sap molt de greu, Víctor, de veritat...

VÍCTOR: Tu saps la pasta que em va costar, Rita? Saps l'esforç que vaig haver de fer per comprar-te aquell puto collaret?

RITA: Calma't, Víctor, sis plau...

VÍCTOR: Estic flipant, Rita...

RITA: Em sap greu, Víctor. Què vols que et digui? Em sap greu...

VÍCTOR: Però com pots ser tan idiota? COM POTS SER TAN SUBNORMAL, RITA?!

RITA: EL VAIG ENTERRAR, D'ACORD?! No el tinc, el teu puto collaret! Em sents? No el tinc! El vaig partir en dues meitats i el vaig enterrar perquè n'estava farta, de pensar en tu! Farta!

(Entra la MERL.)

MERI: Rita, tia, què passa?

RITA: Si ni tan sols el devies comprar, el collaret... Segur que el vas robar en alguna joieria...

VÍCTOR: Filla de la gran puta...

(La MERI s'interposa entre en VÍCTOR i la RITA.)

MERI: No se t'acudeixi ni tocar-la, tio...

RITA: Ets un desgraciat, Víctor. En el fons em fots pena...

MERI: Víctor, no facis tonteries. Està ple de polis, allà fora...

RITA: Ves-te'n. No et vull tornar a veure mai més...

MERI: Si li poses una mà a sobre, et trauran la condicional i et podriràs tres anys més al calabós...

(Pausa. En VÍCTOR agafa la seva bossa, mira a la RITA i se'n va.)

MERI: Hòstia, em tremolen les cames, tia...

RITA *(respirant amb dificultat)*: S'ha acabat, Meri. Ara sí que s'ha acabat...

MERI: Estàs bé, Rita?

RITA: Em sembla que m'està venint un atac, tia...

MERI: Hòstia, i el Ventolin? Dignes-me on el tens.

RITA: No el tinc, Meri, no el tinc...

MERI: Com que no el tens?

RITA: El vaig llençar, el puto Ventolin, vale? El vaig llençar!

(Off d'una falca publicitària: "Gaudeixi del nostre menú especial Sagrada Família a la nostra cafeteria. Hamburguesa, patates xips i refresc per només un euro amb noranta. Amb zona de joc santificada per als més petits.")

XIII. Show

(La RITA i la HERMANA CAROLINA al magatzem.)

HERMANA CAROLINA: Recién hablé con Roma, Rita. Los informes que les mandé son impecables. Pero hay que esperar. Ya te podés imaginar cómo son estas cosas. El proceso es lento. En Roma necesitan meditar mucho las decisiones. A veces... Entre tú y yo, Rita. Hay confianza ¿verdad? Por ahí son un poco quisquillosos en Roma ¿sabés? Pero hay que entenderles, una decisión así no se puede tomar a la ligera. Imaginate: *santificada*, Rita, *¡santificada!* Yo mataría por estar en tu lugar ¿viste? *(Pausa.)* Eh ¿y esa carita? Estás cansada, vos. Bueno, no pasa nada. Pensá que estás haciendo la travesía del desierto. Para bien o para mal, las cosas no duran toda la vida. ¿Sabés? Es curioso... Generalmente, cuando la gente piensa en Dios, se imaginan un anciano venerable, con una barba larga y blanca. Pero yo no. Yo si pienso en Dios me imagino a una mujer entrada en carnes, fértil, con unos pechos firmes, enormes, generosos... ¿sabés?

RITA: Ahir vaig somiar amb ella.

HERMANA CAROLINA: ¿Con quién?

RITA: Amb la Marededéu.

HERMANA CAROLINA: ¿Soñaste con ella?

RITA: Em sembla que va ser un somni. No n'estic gaire segura.

HERMANA CAROLINA: ¿Y qué pasó?

RITA: Res. Em va explicar un parell de coses.

HERMANA CAROLINA: Ah, qué bueno. Y contáme ¿qué fue lo que te dijo?

RITA: Que havia d'anar amb compte.

HERMANA CAROLINA: ¿Y por qué tenés que andar amb compte?

RITA: Per tot això que m'està passant.

HERMANA CAROLINA: Ah, divinas palabras, Rita. ¿Y te dijo algo más?

RITA: Vam estar parlant del futur.

HERMANA CAROLINA: ¿Del futuro? Y te dijo algo importante o...

RITA: No... Res, res...

HERMANA CAROLINA: Ya veo. No querés contármelo.

RITA: És que era una cosa personal.

HERMANA CAROLINA: Bueno, si fue una conversación privada, yo ahí no me meto. Habrá que respetarlo ¿no? Aunque si me lo contaras, yo a lo mejor podría ayudarte, Rita. Podría ser que en sus palabras haya detalles o matices que estén fuera de tu alcance. No me malinterpretes, Rita, por favor. Lo único que digo es que la Iglesia está más acostumbrada que vos a lidiar con este tipo de asuntos.

RITA: No ho sé. Em sembla que és millor que no ho digui a ningú.

HERMANA CAROLINA: Pero nosotros no somos *ningú*, Rita. ¿No te acordás de dónde vengo?

(Entren la PERIODISTA i l'ENCARREGAT.)

PERIODISTA: Estàs a punt, Rita? Comencem en un minut.

HERMANA CAROLINA: Rita, pensá que ellos te estarán observando. Yo de ningún modo querría meterte presión, pero tenés que saber que ellos analizaran cada palabra que digás, cada gesto que hagás. Considerá la confianza que he depositado en vos. No hagás que me avergüence, Rita.

PERIODISTA: Preparada, Rita? La tele sempre impressiona una mica, al principi. Però tu ja hi tens experiència, ara. Fes com si xerressis amb una amiga. Sigues tu mateixa. Oblida't que hi ha milers de persones que t'estan mirant a l'altra banda de la pantalla i tot anirà bé, ja ho veuràs.

(Entra la MERI.)

ENCARREGAT: El consorci del centre ha instal·lat una pantalla gegant a l'exterior, així tothom podrà seguir el programa en directe. T'ho hauria d'haver consultat abans, Rita, però... m'he pres la llibertat de proposar a la junta directiva que siguis la imatge promocional de la cadena. Què et sembla? La teva cara estampada en milions de llaunes i envasos. D'aquesta no te n'escapes, Rita, seràs la caixa de l'any.

(La HERMANA CAROLINA i l'ENCARREGAT se'n van a seure. La PERIODISTA seu al seu seient. La MERI s'acosta a la RITA.)

MERI *(donant-li un inhalador)*: Té, Rita, t'he portat un pot de Ventolin. Posa-te'l a la butxaca. La gent està molt nerviosa, allà fora. A la farmàcia tenien la tele engegada, tothom està pendent del programa, com si fos una final de la Champions. Els antiavalots han acordonat la plaça, fins i tot. No sé, Rita, hi ha un ambient molt estrany... Tot plegat em fa una mica de por.

RITA: No puc més, Meri. N'estic farta, no sé si ho podré aguantar...

MERI: Mira, quan acabis el programa tu i jo fotrem el camp d'aquí, vale? Peti qui peti. Sortirem per la part del darrere, on hi ha els contenidors, així no ens veurà ningú.

RITA: Gràcies, Meri. Si no fos per tu...

PERIODISTA: Som-hi, Rita, falten trenta segons per entrar.

MERI: Compta amb mi, tia.

(La MERI se'n va cap a una banda. La RITA va a seure al seu lloc, a contracor. Sona la banda sonora de Testimonis.)

PERIODISTA: Bona nit. Benvinguts a aquesta edició especial de *Testimonis*. Com vostès ja saben, avui tenim amb nosaltres a la Rita, la jove caixera que ha trasbalsat l'opinió pública del nostre país i que ha acaparat l'atenció mediàtica de la darrera setmana. Bona nit, Rita, com estàs?

RITA: Fatal...

PERIODISTA: Bé, estàs passant per un munt de coses, últimament. És comprensible. M'imagino que deus estar cansada. Estic segura que els espectadors se'n fan el càrrec.

RITA: No em trobo gaire bé, la veritat...

PERIODISTA: Bé, ja ho veuen... a vegades els nervis del directe poden jugar males passades.

RITA: Em sembla que tinc ganes de... tinc ganes de vomitar...

PERIODISTA: Entenc que estiguis alterada, Rita, però...

RITA: És que tu... em fots fàstic, tia...

PERIODISTA: Què dius, Rita...?

RITA: Tu i tots els altres... em foteu fàstic...

PERIODISTA: Calma't, Rita, tranquil·la, no passa res...

RITA: Estic envoltada de sangoneres...

PERIODISTA: Rita, sis plau, estem en directe...

RITA: Us penseu que soc imbècil, no? Us penseu que soc una imbècil que no s'adona que l'esteu utilitzant. *Mireu, la pringada aquesta, la caixera de merda!*

PERIODISTA: Bé, doncs, potser serà millor fer una petita pausa per a la publicitat i tornem de seguida...

RITA: No! Un moment, un moment. Encara no... *(Mirant cap a públic, com si fos una càmera.)* Escolteu-me bé, allà fora. Escolteu-me bé... A aquesta gentussa els importa una merda si he vist a la Verge o no. Els importa una merda el que vosaltres creieu o deixeu de creure. Estan jugant amb nosaltres! Amb vosaltres i amb mi! L'únic que volen és xuclar-nos la sang, creieu-me! Són unes putes sangoneres!

PERIODISTA: Uns minuts de publicitat i tornem de seguida. Gràcies.

RITA: Deixeu-me en pau d'una puta vegada!

PERIODISTA *(cap a l'extra escena)*: Talleu, talleu, ràpid! *(A la RITA.)* PERÒ QUÈ FOTS, TIA! ESTÀS COM UNA PUTA CABRA!

HERMANA CAROLINA: Calmáte, Rita, por favor. Esto no te está haciendo ningún bien. ¿Querés que te de otro Valium?

RITA: Para de dir-me el que haig de fer, bruixa!

PERIODISTA: Ho heu vist? M'acaba de fotre el programa enlaire, la molt guarra!

ENCARREGAT: Rita, pensa bé el que estàs fent, sis plau. Pensa-ho bé...

RITA *(posant-se l'inhalador a la boca)*: Ella ja m'ho va dir, que havia d'anar amb compte amb vosaltres...

HERMANA CAROLINA: Esta chica está sufriendo un brote psicótico severo.

PERIODISTA: Estàs acabada, Rita, acabada...

RITA: Me la sua, tant si em voleu creure com si no. Me la sua! Tracteu-me de boja, si voleu. El que passa és que, en el fons, no podeu suportar que una caixera, una imbècil, una pringada de merda com jo, tingui una cosa que vosaltres no podeu arribar a tenir mai. Un do. Una cosa que no podeu comprar ni vendre. Però s'ha acabat. Ara ja saben que sou unes hienes, allà fora. Que l'única cosa que us importa és la pasta i els índexs d'audiència. *(Es va posant esprai a la boca, patèticament, mentre parla.)* Per mi ja us en podeu anar tots a la... a la merda... Perquè mentre jo visqui la... la vida eterna... al paradís... vosaltres... vosaltres, en podeu estar ben segurs... cremareu a l'infern per tota... tota l'eternitat. Perquè vosaltres... vosaltres, fariseus... heu violat el... heu violat el temple!

HERMANA CAROLINA *(parlant pel mòbil)*: ¿Padre...? Sí, qué decepción más grande. Esto no me lo esperaba. Una auténtica lástima... Me sabe mal, padre, me lo tenía que haber figurado... Sí, está muy alterada. Creo que tendré que administrarle un sedante. Perdonáme, padre, luego hablamos. *(Treu una xeringa del seu maletí.)* Vení acá, Rita, esto te va a dejar súper relajada, te lo prometo.

RITA: No te m'acostis, tu, Judes!

MERI: Anem, Rita. Va, sortim d'aquí...

(Sona una alarma de seguretat. Llums d'emergència. Trencadissa de vidres, cridòria de multitud, corredisses, confusió i caos.)

XIV. Sinapsis

(La RITA en pijama. Està asseguda en una cadira. Té la mirada absent. Al fons hi ha un armariet idèntic als armariets que hi havia al vestidor del súper. Entra la MERI vestida de carrer, porta una bossa. La RITA no s'adona de la presència de la MERI. La MERI dubta i finalment s'hi acosta.)

MERI: Rita...

(La RITA no s'immuta. La MERI deixa la bossa a terra i li posa una mà sobre l'espatlla.)

MERI: Ei, Rita...

(La RITA es gira lentament cap a la MERI i la reconeix.)

RITA: Meri, bonica...

MERI *(seient)*: Com estàs, Rita?

RITA: Bé...

MERI: M'alegro de veure't.

RITA: Sis mil dos-cents cinc.

MERI: Què...?

RITA: Sis mil dos-cents cinc. Són els dies que encara em queden de vida.

MERI: Però què dius, Rita...?

RITA: Els compto, saps? No arribaré als quaranta.

MERI: No diguis bestieses...

RITA: Per sort, no hi arribaré. Aquesta vida és una agonia, creu-me.

MERI: Però d'on ho has tret, això?

RITA: Quan ningú ja no se'n recordi de mi em moriré d'un atac de cor i després viuré la vida eterna, al paradís. M'ho va dir ella.

MERI: Rita...

RITA: Ara feia temps que no venies, no?

MERI: Et van treure les visites. No te'n recordes?

RITA: Fas molt bona cara, Meri. Que m'has de dir alguna cosa?

MERI: No...

RITA: Tens novio, oi que sí?

MERI: Novio? No...

RITA: I aquell tio de seguretat que et tirava la canya?

MERI: Ja, però és que jo no...

RITA: Però si estava molt bo, Meri!

MERI: Ja, però... era una mica curt, no?

RITA: Llàstima. M'agradaria tant que trobessis novio, Meri. Estàs malaguanyada...

MERI: Jaestic bé comestic, Rita.

RITA: No m'enganyis, Meri. No ho suportó, que em diguin mentides, vale? Se't veu d'una hora lluny que no estàs bé.

(Silenci.)

RITA *(agafant-li les mans)*: Però m'alegro molt que hakis vingut. I les altres? Que no han vingut?

MERI: Qui?

RITA: Les altres...

MERI: No t'entenc, Rita...

RITA: Les nostres companyes, Meri. Les companyes del súper.

MERI: Ah...

RITA: Que no han vingut amb tu?

MERI: No, però...

RITA: Passen de mi. Ja ho veig.

MERI: No és veritat, Rita. Mira... mira què m'han donat per a tu. Fliparàs...

(Treu un paquet de la seva bossa i l'hi dona a la RITA.)

RITA: Què és? Un regal?

MERI: Obre'l, ja ho veuràs.

(Ho desembolica i treu una imatge de la MaredeDéu.)

RITA: Meri, tia, que bonica...

MERI: T'agrada? Mira què hi posa, a la inscripció.

RITA: *Nostra senyora de les caixeres...* Tia, que maques. Quan surti d'aquí ho celebrarem anant totes juntes de festa, vale?

MERI: T'envien molts records, també.

RITA: I per què no vénen aquí? Ja està. Demanaré que ens deixin el pati per fer-hi una festa!

MERI: És que... no crec que puguin venir, Rita.

RITA: Per què no?

MERI: És complicat...

RITA: Ho veus? Ja t'ho he dit, que passen de mi.

MERI: No és això, Rita. El que passa és que... han hagut de tancar el centre comercial, saps? I el súper, també. La gent ho va destrossar tot. Va ser pitjor que a les rebaixes, te'n recordes? S'ho van emportar tot. No va quedar res. Ni les lleixes.

RITA: És veritat... No van quedar ni les lleixes...

MERI: I la cadena ens ha fotut fora, Rita. A totes. Ens han fotut totes al carrer.

RITA: Que cabrons, no?

MERI: Jo fa mesos que estic buscant feina però no en trobo. Fins i tot m'ha passat pel cap marxar a l'estranger, imagina't...

RITA: A l'estranger? És clar que sí, tia. Fes-ho. T'anirà molt bé marxar i veure món.

MERI: No ho sé, Rita, no ho veig gens clar...

RITA: Per què no?

MERI: És que no sé què fer amb la meva vida. La veritat és que estic feta un embolic...

RITA: Has de ser valenta, Meri. Has de prendre una decisió.

MERI: Ja, però... a vegades no és tan fàcil, Rita...

RITA: Tu m'ho vas dir mil vegades, això.

MERI: Tens raó...

RITA: A vegades encara la veig, saps? L'hauries de veure, Meri, us assembleu tant...

MERI: Rita...

RITA: De veritat. Teniu la mateixa cara.

(Es miren. La RITA li posa una mà a la galta. Silenci tens.)

RITA: Segur que no m'has de dir res, Meri?

MERI: No...

RITA: Per què no tens novio? No ho entenc.

MERI: No ho sé, Rita, jo...

RITA: Fa anys que ens coneixem i no n'has tingut mai cap.

(La MERI no sap què dir.)

RITA: L'altre dia, encara vaig fer que un noi del centre deixés de tartamudejar. De veritat. No podia dir ni *bon dia* seguit, saps? Jo li vaig tapar la boca amb les mans, fort, ben fort, i anava pensant *cura't, va, cura't*. Fins que es va posar ben vermell. I, llavors, el vaig deixar anar i va començar a insultar-me sense parar, *filla de la gran puta, cabronassa, et mataré, filla de puta*, així, seguit, amb una veu tan bonica, Meri. Ho hauries d'haver vist...

MERI: Rita...

RITA: I jo *miracle*, ho veieu? *Miracle!* Les infermeres van flipar amb mi, tia...

(Sona una veu en off pels altaveus del psiquiàtric: "Pacients de la galeria est, dirigiu-vos a la finestreta, sis plau. Pacients de la galeria est, dirigiu-vos a la finestreta, sis plau".)

RITA (*aixecant-se*): És la medicació de les cinc. Haig de marxar.

MERI: D'aquí a uns dies tornaré a venir, vale?

RITA: No ho faràs, Meri.

MERI: Com que no?

RITA: Et dic que no ho faràs.

MERI: És clar que vindré, Rita...

RITA: Està escrit que no ho faràs.

(Pausa. La MERI no sap què dir. La RITA l'abraça.)

RITA: Pobreta Meri, estàs tan sola... Em sap greu per tu. Ara hauràs de ser molt valenta, d'acord?

(La MERI no entén res. La RITA li fa dos petons i se'n va cap a la sortida.)

RITA: Penses que estic boja, Meri?

MERI: No, Rita. No ho he pensat mai, jo, això...

RITA: Menteixes fatal, Meri. No n'has sabut mai.

(Pausa.)

RITA: Adéu, Meri. Et trobaré a faltar.

(La RITA surt. La MERI es queda feta pols. Agafa la bossa de terra i va per sortir, però s'atura i mira l'armariet. Alguna cosa li crida l'atenció. Torna a deixar la bossa a terra, s'acosta a l'armariet i agafa la maneta de la porta, a poc a poc. Obre i queda enlluernada per una llum molt intensa que ve de l'interior de l'armariet. Cant gregorià. Fosc.)